

Arrest

nr. 106 397 van 5 juli 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN, IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 28 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 juni 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. LOOBUYCK en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker kwam volgens zijn verklaringen op 9 oktober 2011 het Rijk binnen en diende op 10 oktober 2011 een asielaanvraag in. Op 28 februari 2013 werd een beslissing tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Het onderhavige beroep is gericht tegen deze beslissing.

1.2. De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, C.N.M. (...) (N.M. (...)), verklaart de Pakistaanse nationaliteit te bezitten en van Chaudhary Jatt origine te zijn. U bent geboren op 28 februari 1984 in de stad Faisalabad in de provincie Punjab. U bent een Ahmadiyya moslim. U volgde van 2007 tot 2010 een bachelor in law and legislation. Tijdens uw studies werkte u eveneens bij Citibank. U werkte ook voor State Life. U woonde bij uw ouders in Faisalabad samen met uw jongere broer S.A. (...). Uw broer, Z.Q. (...) woont in Engeland en uw broer, K.D. (...) woont in Canada net als uw zus S.Z. (...).

U kreeg problemen nadat u uw huis gerenoveerd had. U nodigde op 9 augustus 2011 verschillende mensen uit om de renovatie te vieren. U had voor de gelegenheid een religieuze spreuk op uw huis geschilderd. Op 12 augustus 2011 kreeg u hierdoor problemen. Een vriend van u, A.S. (...), vertelde u dat de Maulawi N.M. (...) van de Ale Sunnit moskee een fatwa tegen u had uitgesproken en dat de gelovigen naar uw huis zouden komen. U hoorde door de luidsprekers dat u werd uitgescholden. Er werd een beloning beloofd aan de persoon die uw tong zou afsneden of uw ogen zou uitsteken. U zag hoe er zich een menigte verzamelde aan de moskee. U lichtte uw ouders in over dit probleem. U ging naar het huis van A.S. (...) die naast u woont. U vroeg A.S. (...) om jullie weg te brengen. A.S. (...) bracht u, uw broer en uw ouders naar Lahore. Onderweg kreeg u verschillende dreigtelefoontjes. Voordien had u al verschillende keren een dreigbrief ontvangen waarin u werd gevraagd met uw geloof te stoppen. U verbleef 6 weken bij de smokkelaar in Lahore. Uw ouders en broer reisden door naar Rabwa. U kreeg van A.S. (...) te horen dat ze de ruiten van uw huis vernield hebben.

Bij terugkeer naar Faisalabad vreest u gedood te worden.

Ter staving van uw asielrelaas legt u volgende documenten voor: een bundel krantenartikelen (10), een aankondiging van Khuddam-ul Ahmadiyya, uw identiteitskaart dd. 18/12/2002, een kopie van de identiteitskaart van uw vader, een brief van de president van de ahmadi gemeenschap in Brussel, 3 briefjes van uw bijdragen betaald aan de ahmadi gemeenschap (2 van Pakistan en 1 van België), uw schoolrapport van 2000, uw schoolrapport van 2002, een duplicaat van diploma bachelor of arts van 2006, uw puntenbrief bachelor of arts 2006, uw puntenbrief bachelor law and legislation 2007, uw puntenbrief bachelor law and legislation 2008, uw puntenbrief bachelor law and legislation 2010, uw certificate of domicile van 2002, uw test report form IELTS 25/06/2011, uw result card Punjab Bar Council van 2009, uw certificaat computer cursus van 2003, uw contract van state life, uw cv, uw gebo

2011, een brief voor visa officer canadian embassy van 2009 en een document Citibank van 2009.

B. Motivering

Na het gehoor door het Commissariaat-generaal dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder over zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent van een Pakistaans paspoort en dat u met dit paspoort op 30 augustus 2011 een studentervisum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk (VK). U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) immers dat u nooit elders in Europa verbleef en nooit een visum heeft gehad voor een ander EU land. Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Bij aanvang van uw gehoor voor het CGVS heeft u toegegeven te hebben gelogen over het bezitten van een paspoort en een verblijf in het VK (gehoorverslag CGVS, p. 3). U houdt echter wel vast aan uw asielrelaas. Er dient in dit kader nog op te worden gewezen dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielprocedure. U bent zelf

verantwoordelijk voor de verklaringen die u aflegde bij het indienen van uw asielaanvraag. Niets stond u in de weg om toen reeds de waarheid te vertellen. Bovendien zit er tussen uw asielaanvraag en uw eerste gehoor op DVZ (22/11/2011) en uw gehoor op het CGVS 12/02/2013) meer dan één jaar tijd, u had dus al ruimschoots de tijd om de waarheid te vertellen.

Hoewel u toegeeft een internationaal paspoort te hebben gehad en naar het VK te zijn gevlogen blijft u ontkennen dat u zelf uw visum heeft aangevraagd (gehoorverslag CGVS, p. 10 e, 19). U zou al u documenten aan de smokkelaar hebben bezorgd en hij zou voor u visum gezorgd hebben. Nochtans blijkt uit de informatie waarover het CGVS beschikt dat uw visum werd aangevraagd met uw vingerafdrukken. Na veelvuldige ontkenningen verklaart u dat u niet meer weet of u een visum heeft aangevraagd maar dit argument kan niet overtuigen. Daarnaast doen enkele van de door u neergelegde documenten vermoeden dat u uw visum aanvraag zorgvuldig heeft voorbereid. Zo heeft u op 25 juni 2011 een duplicaat van uw diploma bekomen en werd dit geattesteerd op 15 augustus 2011. Uw schooldiploma's werden eveneens geattesteerd op 22 augustus 2011. U verklaarde dat de smokkelaar dit heeft gedaan en u er geen idee van heeft waarom (gehoorverslag CGVS, p. 9). Het CGVS ziet niet in waarom de smokkelaar de moeite zou doen deze zaken te laten attesteren als u dit zelf kan doen. Uit de attestaties blijkt duidelijk dat deze zijn aangevraagd met het doel een visum te bekomen daar ze een stempel met het opschrift "valid for overseas only" dragen. Deze vaststelling wordt nog versterkt door het feit dat u in juni 2011 een international english language test heeft afgelegd bij de British Council, een test die er op gericht is om de kennis van het Engels te bepalen van een persoon die in het buitenland wil gaan werken of studeren (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier). Bovenstaande elementen wijzen er dan ook op dat u uw reis naar het buitenland al uitgebreid aan het plannen was en dit voor dat uw problemen in Pakistan een aanvang namen.

Daar uw paspoort waarmee u reisde het ideale bewijsstuk zou zijn om uw reis naar en verblijf in het Verenigd Koninkrijk te staven, werd u hier naar gevraagd. U verklaarde echter zeer stereotiep dat het paspoort door uw smokkelaar teruggenomen werd (gehoorverslag CGVS, p. 11). Het lijkt er dan ook sterk op dat u dit paspoort achterwege probeert te houden daar de inhoud (visums, in- en uitreisstempels) niet overeenkomen met uw verklaringen. Uw paspoort is al geldig sinds 17 februari 2008. Hierdoor is het perfect mogelijk dat u reeds eerder Pakistan verlaten heeft. Uw ouders zouden 2 bovendien zonder enige problemen heen en weer reizen tussen het Verenigd Koninkrijk en Pakistan (gehoorverslag CGVS, p. 21). Deze vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid, waardoor er geen geloof meer kan worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Uw algemene geloofwaardigheid wordt nog meer ondermijnd door het feit dat u verklaarde niet te weten wat een legale reis betekent (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dit staat in schril contrast met het feit dat u een student in de rechten bent (gehoorverslag CGVS, p. 7) en u eerder zelf verklaarde dat uw broer op legale wijze naar Canada is gegaan (gehoorverslag CGVS, p. 6).

Ook kan er geen enkel geloof worden gehecht aan uw ingeroepen vrees voor vervolging. Zo kunnen er een aantal opmerkelijke vaststellingen met betrekking tot uw verklaringen gemaakt worden. Zo is het opmerkelijk dat u een religieus opschrift op uw huis schildert (gehoorverslag CGVS, p. 12). Men kan aannemen dat u, als rechtenstudent en Ahmadi, zou weten dat dit voor problemen zou kunnen zorgen en ernstige gevolgen kan hebben. De verklaring dat u al altijd problemen heeft gekend kan hier niet als verklaring dienen (gehoorverslag CGVS, p. 15). Men zou immers verwachten dat u dan geen acties onderneemt die uw problemen nog kunnen vergroten. U verklaarde dat de fatwa die tegen u werd uitgesproken ook van toepassing is op uw ouders (gehoorverslag CGVS, p. 15) maar als er u nadien wordt gevraagd of er een fatwa is uitgesproken tegen uw vader zegt u dit niet te weten (gehoorverslag CGVS, p. 17). Het is daarnaast ook opmerkelijk dat uw vriend, Ali Shah een sjjiitisch moslim (gehoorverslag CGVS, p. 15) aanwezig was in een soennitische moskee (gehoorverslag CGVS, p. 15 en 16). In een land geteisterd door sektarisch geweld lijkt dit weinig aannemelijk. Ook uw ontsnapping is opmerkelijk te noemen. Er zou zich een grote gewapende en woedende menigte voor de moskee hebben verzameld (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 16), een moskee die van uw huis kon zien liggen (gehoorverslag CGVS, p. 13 en 16). U zag deze menigte en vroeg aan uw vriend en buur Ali Shah of u naar hem mocht gaan. U ging naar zijn huis vanwaar u kon ontkomen. Het is opmerkelijk dat u ervoor kiest te vluchten naar het huis van de buren, een huis dat bovendien dezelfde voordeur deelt (gehoorverslag CGVS, p. 16). Dat de menigte niet zou gezien hebben dat u, uw broer en uw ouders daarna met de wagen zijn ontkomen is weinig aannemelijk, ook al namen jullie een andere weg. Uw broer zou nog in Pakistan kunnen blijven omdat hij nog jong is en het huis nooit verlaat (gehoorverslag CGVS, p. 18). Nochtans is hij al 18 jaar oud en deinzen uw tegenstanders er volgens uw verklaring niet voor terug een huis aan te vallen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Dat uw broer dan omwille van deze redenen veilig zou zijn is weinig aannemelijk. Daarnaast staat er op de vragenlijst ingevuld door de DVZ vermeld dat er een klacht zou ingediend zijn tegen u (zie vragenlijst p. 3, vraag 5) maar

ontkent u dit tijdens uw gehoor op het CGVS (gehoorverslag CGVS, p. 18). Dit is opmerkelijk. Deze vaststellingen komen uw geloofwaardigheid niet ten goede.

U verklaarde eveneens dat u in 2007 een brandwonde heeft opgelopen aan uw arm en nek (borstkas) toen u studeerde aan de universiteit (gehoorverslag CGVS, p. 15). Medestudenten zouden op deze manier geprobeerd hebben u te ontmoedigen te studeren en het internaat doen verlaten. Het is opmerkelijk dat er op uw domicile certificate van 2002 staat geschreven bij uiterlijke kenmerken dat u een brandwonde aan de arm heeft wat doet vermoeden dat u deze brandwonden al had opgelopen voor 2007 en de geloofwaardigheid hiervan ondermijnd wordt. Er kan met andere woorden geen geloof worden gehecht aan uw asielaanvraag.

Verder dient er te worden vastgesteld dat u geen asielaanvraag hebt ingediend in het Verenigd Koninkrijk hoewel u hiertoe wel de kans had, gezien uw verblijf en legale binnenkomst daar. Toen u werd gevraagd waarom u dit niet gedaan hebt, antwoordde u dat u niet weet wat de bedoeling was van de smokkelaar om u eerst via het VK naar België te laten komen (gehoorverslag CGVS, p. 3) en u zou niet geweten hebben waar de smokkelaar wou dat u asiel zou aanvragen (gehoorverslag CGVS, p. 20). Dit is echter geen afdoende reden daar uw visum u hiertoe de mogelijkheid bood via een legale inreis. Van een persoon die beweert vervolgd te worden in zijn land van herkomst en die de bescherming van de Conventie van Genève of de subsidiaire bescherming inroept, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een asielaanvraag indient. Het feit dat u eerst naar België bent gereisd en daar pas een asielaanvraag hebt ingediend en dit onder valse voorwendselen, terwijl u hiertoe ook de mogelijkheid had in het Verenigd Koninkrijk is een indicatie dat u internationale bescherming niet dringend noodzakelijk achtte en ondermijnt als dusdanig verder de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vrees. Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet.

Het CGVS twijfelt niet aan uw bewering ahmadi te zijn, maar u toont geen persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie aan. Gezien al bovenstaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan het door u aangehaalde asielaanvraag. U verwees tevens naar de algemene situatie van ahmadi's in Pakistan. Er dient te worden opgemerkt dat een loutere verwijzing naar een algemene situatie niet volstaat om te spreken van een persoonlijke en gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade (zoals bedoeld in artikel 48/4 §2 a) en b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet), vermits dit risico in concreto dient te worden aangetoond. De algemene artikels over de situatie van Ahmadi's in Pakistan voegen dan ook niets toe aan uw individuele asielaanvraag. Bovendien verblijven uw broer en ouders nog steeds in Pakistan. Het loutere feit een ahmadi te zijn is niet voldoende om erkend te worden als vluchteling (zie informatie toegevoegd aan het administratief dossier).

Het CGVS erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regiokomt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande vaststellingen niet weerleggen. Uw identiteitskaart toont uw identiteit aan maar deze wordt niet betwist door het CGVS. Hetzelfde geldt voor de kopie van de identiteitskaart van uw vader die u voorlegt. Zoals hierboven gesteld twijfelt het CGVS niet dat u een ahmadi bent. De documenten (brief van de president van de ahmadi gemeenschap in Brussel, en de briefjes over uw bijdragen aan de gemeenschap in Pakistan en België) die u hierover neerlegt tonen dit aan maar tonen niet uw problemen aan. Ook uw schooldocumenten, domicile certificate, CV en geboorteakte worden niet in twijfel getrokken maar kunnen bovenstaande vaststelling niet ombuigen. Hetzelfde kan gezegd worden over de documenten van uw werkgever die u voorlegt. Bovendien is het zo dat alle soorten documenten (certificaten, rijbewijzen, brieven, enz.) afkomstig uit Pakistan onbetrouwbaar kunnen zijn omdat er veel corruptie is bij het verstrekken ervan en omdat er zeer veel vervalst wordt (zie informatie die toegevoegd is aan het administratief dossier).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Stukken

2.1. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift een rapport van de Minority Rights Group International "State of the World's Minorities and Indigenous Peoples 2012 – Pakistan" en van de International Federation for Human Rights "Pakistan: Government must do more to protect minorities 2011" een pamflet, een BBC-report, 3 First Information Reports, 2 krantenartikelen uit Pakistan en een dreigbrief van 6 augustus 2011. In een bijkomend schrijven van 2 april 2013 voegt verzoeker een e-mail toe en ter terechtzitting wordt de vertaling neergelegd van reeds bij het verzoekschrift gevoegde documenten in het Urdu.

3. Over de gegrondheid van het beroep

3.1. Verzoeker voert in een eerste middel de "Schending van artikelen 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980; Schending van het redelijkheidsbeginsel, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur; Schending van de materiële motiveringsplicht, algemeen beginsel van behoorlijk bestuur" aan. In een tweede middel beroept verzoeker zich op de "Schending van artikelen 48, 48/3 en 48/4 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, B.S. 31 december 1980; Schending van de rechten van de verdediging; Schending van artikel 6 EVRM".

3.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, over volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006*, nr. 2479/001, 95). Aldus treedt de Raad niet louter op als annulatierechter. Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund (RvS 30 oktober 2008, nr. 187.504).

3.3. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt het redelijkheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Dit is *in casu* niet het geval.

3.4. De procedure voor de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen is geen jurisdictionele procedure, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de Vreemdelingenwet (RvS 2 februari 2007, nr. 167.415; RvS 12 september 2001, nr. 98.827). Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. Dit onderdeel is derhalve niet dienstig aangevoerd.

3.5. Verzoeker voert de schending aan van artikel 6 EVRM, en stelt dat "De verzoekende partij meent dat de redenering in het arrest SALDUZ van het EHRM, *mutatis mutandis* (verzoekende partij is immers niet strafrechtelijk vervolgd maar vraagt asiel aan) geldt in haar zaak, en dat dus ook haar rechten van verdediging geschonden zijn door de omstandigheid dat zij niet het recht kreeg om zich te laten bijstaan door een raadsman tijdens het korte inleidende verhoor op zetel van de DVZ, a fortiori omdat deze gezegdes nu gebruikt worden om haar de status van vluchteling te weigeren". Verzoeker voegt hier aan toe dat "Indien Uw Raad het niet eens zou zijn met deze zienswijze van de verzoekende partij, verzoekt zij, alvorens de debatten verder te zetten, aangaande dit tweede middel, conform 249 EG verdrag, een prejudiciële vraag te stellen aan de Europese Hof van Justitie".

3.5.1. Het EHRM heeft in het arrest Maaouia van 5 oktober 2000 ondubbelzinnig gesteld dat geschillen betreffende de toegang tot, het verblijf op en de verwijdering van het grondgebied niet onder de toepassing van artikel 6.1 van het EVRM vallen. Derhalve zijn ook asielzaken uitgesloten van die verdragsbepaling. De dissenting opinion van rechter Loucaides doet geen afbreuk aan het voorgaande. Diens stelling dat alle niet-penale zaken van burgerlijke aard zijn, vindt geen steun in de tekst van artikel

6.1 en is ook achteraf niet door het Hof gevolgd. Indien alle geschillen ofwel burgerlijk ofwel penaal zouden zijn, dan zou artikel 6.1 eenvoudig op alle zaken van toepassing zijn en zou de toepassing niet expliciet beperkt zijn tot de geschillen betreffende “het vaststellen van burgerlijke rechten en verplichtingen” en “het bepalen van de gegrondheid van een strafvervolging”. Verder heeft het EHRM zijn rechtspraak nadien meermaals bevestigd, onder meer in het arrest Mamatkulov en Askarov van 4 februari 2005. Volledigheidshalve kan erop worden gewezen dat het Grondwettelijk Hof in zijn arrest nr. 81/2008 van 27 mei 2008 hetzelfde standpunt inneemt en dat de vaste rechtspraak van de Raad van State in dezelfde zin is gevestigd. Vermits artikel 6.1 van het EVRM niet van toepassing is op de asielpcedure, is de voorgestelde prejudiciële vraag niet relevant voor de oplossing van het geschil en moet zij niet worden gesteld. Op grond van artikel 267 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie is het Hof van Justitie van de Europese Unie bevoegd om bij wijze van prejudiciële beslissing een uitspraak te doen “over de uitlegging van de Verdragen” en “over de geldigheid en de uitlegging van de handelingen van de instellingen, de organen of de instanties van de Unie”. Al valt het Belgische asielrecht binnen de werkingssfeer van het gemeenschapsrecht, de vraag over de verenigbaarheid van de Belgische asielpcedure met het gemeenschapsrecht valt buiten de voornoemde bevoegdheid van het Hof van Justitie van de Europese Unie (RvS 26 maart 2013, nr. 223.003 en RvS 26 maart 2013, nr. 223.004.).

3.6. Verzoeker voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht en onderwerpt de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen en tegenstrijdigheden aan een inhoudelijke kritiek. Het middel zal vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

4. Nopens de status van vluchteling

4.1. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust in beginsel bij de asielzoeker zelf, zodat verzoeker – zoals iedere burger die om een erkenning vraagt – moet aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204).

4.2. Verzoeker verklaart Pakistan te zijn ontvlucht omdat hij als ahmadi geïsoleerd wordt door “Maulawi” N.M. van de Ale Sunnit Moskee die mede een fatwa tegen hem liet uitspreken.

4.2.1. Verzoeker kan niet gevolgd worden waar hij in zijn verzoekschrift aangeeft dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen besloot geen geloof te hechten aan het “*volledige asielrelaas*” omdat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken (verder: DVZ) niet zou vermeld hebben dat hij met een studentenvisum in het Verenigd Koninkrijk verbleef. De Raad benadrukt dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen. Het gewicht dat bij de beoordeling van de asielaanvraag aan elk onderdeel, motief of tegenstrijdigheid wordt gehecht, kan verschillen maar het is het geheel van de in de bestreden beslissing opgesomde motieven dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft doen besluiten tot de ongegrondheid van verzoekers asielaanvraag. De leugenachtige verklaringen aangaande zijn documenten en reis via het Verenigd Koninkrijk zijn slechts een van de elementen die de commissaris-generaal tot de ongeloofwaardigheid van het asielrelaas hebben doen besluiten.

4.2.2. Niettemin dient te worden benadrukt dat voor iedere vorm van internationale bescherming, voor de vluchtelingenstatus en voor de subsidiaire bescherming, de plicht tot medewerking berust op de verzoekende partij. Deze dient ter staving van het verzoek zo spoedig mogelijk alle nuttige elementen noodzakelijk voor de beoordeling van het verzoek in te dienen. Deze elementen behelzen onder meer alle documenten van verzoekende partij en die van relevante familieleden met betrekking tot identiteit, nationaliteit, landen en plaatsen van eerder verblijf, eerdere asielverzoeken, reisroutes en

reisdocumenten (richtlijnconforme interpretatie van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met artikel 4, lid 1 en 2 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004). Bij het ontbreken van deze elementen dient een aannemelijke verklaring gegeven te worden. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker geenszins aan deze medewerkingsplicht heeft voldaan nu hij aanvankelijk zijn komst naar België via het Verenigd Koninkrijk manifest heeft verzwegen op de DVZ (zie informatie in het administratief dossier van de *“United Kingdom Border Agency”*). Verzoeker verklaarde bij de aanvang van zijn gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (verder: CGVS) wel dat hij had gelogen over het bezitten van een paspoort en zijn kort verblijf in het Verenigd Koninkrijk en dat hij hiervan geen melding had gemaakt op de DVZ *“Omdat ik daar geen asiel heb aangevraagd, ik heb hier asiel aangevraagd”* (zie gehoor CGVS p.3). Dit toont alvast aan dat verzoeker zich uitdrukkelijk informeerde over de toegangs- en verblijfsmogelijkheden in België en hij hierbij initieel niet waarheidsgetrouw handelde. Verzoeker kan zijn verantwoordelijkheid niet afschuiven op de reisagent nu hij zelf verantwoordelijk is voor zijn verklaringen en achteraf ongunstig gebleken adviezen van derden zijn bedrieglijke verklaringen niet kunnen toedekken. Dit klemt te meer nu verzoeker op de DVZ meermaals werd gewezen op het belang van zijn verklaringen en de plicht de waarheid te vertellen en hij zich als bachelor in de rechten die het balie-examen heeft afgelegd en jarenlang gewerkt heeft in een bank, van zijn plichten bewust moet zijn.

4.2.3. Nog daargelaten verzoekers komst via het Verenigd Koninkrijk waar hij slechts zes dagen verbleef, kan uit verzoekers visumdossier vooral blijken dat verzoeker zijn reis naar Europa nauwgezet heeft gepland vóór zijn beweerde problemen plaatsgrepen. Tijdens het CGVS-gehoor blijft verzoeker nochtans ontkennen dat hij zelf zijn visum heeft aangevraagd (zie gehoor CGVS, p. 10 en 19). Indien een reisagent verzoeker mogelijk heeft bijgestaan in de administratieve afhandeling van zijn visumdossier, dan ligt het initiatief een visum aan te vragen enkel bij verzoeker die actief zijn medewerking moet geven. Verzoeker kan dan ook niet volhouden dat hij onbekend is met de visumprocedure. Verzoekers bewering dat hij veel stress had en zich niet kan herinneren of hij zijn vingerafdrukken gaf is bezwaarlijk oprecht (zie gehoor CGVS p.19: Vraag: *“Kan u zich herinneren dat u een visum bent gaan aanvragen?”* Antwoord: *“Nee”* Vraag: *“Bent u uw visum zelf gaan aanvragen?”* Antwoord: *“Nee”* Vraag: *“Hoe komt het dan dat uw vingerafdruk is gebruikt om uw visum te krijgen?”* Antwoord: *“Ik heb geld gegeven aan de smokkelaar, hij weet wat hij gedaan heeft”* Vraag: *“Een vingerafdruk is uniek, hij kan toch niet in uw plaats vingerafdruk hebben gegeven?”* Antwoord: *“Ik begrijp wat u wil zeggen, maar ik herinner mij helemaal niks, ik had heel veel stress, hij nam mij ook mee om runtgen foto's te nemen van mijn borstkas”*). Verzoekers verwijzing naar rechtspraak van de Raad van State inzake tegenstrijdigheden en omissies is dan ook niet dienstig aangevoerd.

Met de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen kan vastgesteld worden dat uit de door verzoeker neergelegde documenten kan blijken dat hij op 25 juni 2011 een duplicaat van zijn diploma heeft verkregen en dat dit werd geattesteerd op 15 augustus 2011. Verzoekers schooldiploma's werden eveneens geattesteerd op 22 augustus 2011. Verzoekers verklaring dat de smokkelaar dit heeft gedaan en hij geen idee heeft waarom, is niet ernstig nu enkel verzoeker in het bezit is van deze documenten (zie gehoor CGVS, p. 9) en de attestering uitdrukkelijk aangevraagd werd met het doel een studentenvisum te bekomen (*“valid for overseas only”*). Ten slotte heeft verzoeker een *“International English Language”* test voorbereid en in juni 2011 afgelegd bij de British Council zodat kan besloten worden dat verzoekers plannen om naar Europa te komen dateren van voor juni 2011 en dus maanden voor zijn problemen van augustus 2011.

4.2.4. Verzoekers asielrelaas kan dan ook niet overtuigen. Daargelaten dat niet kan worden ingezien waarom verzoeker zijn huis zou renoveren twee weken voor zijn vertrek naar Europa, is niet aannemelijk dat een hoogopgeleide ahmadi een religieus opschrift op zijn huis zou schilderen naar aanleiding van deze renovatiewerken (gehoorverslag CGVS, p. 12-13). Immers verzoeker is bekend met de mogelijke gevolgen van deze verboden praktijk zodat niet aannemelijk is dat hij bewust zijn vertrek naar het Verenigd Koninkrijk in gevaar zou brengen niettegenstaande al zijn (financiële) inspanningen hiertoe. Verzoeker licht dit evenmin toe in het verzoekschrift.

4.2.5. Ten slotte wordt het asielrelaas verder ondergraven nu verzoeker eerst stelt dat de fatwa ook op zijn vader zou slaan om daarna het tegengestelde te beweren en voorts kan niet worden ingezien hoe zijn broer wel nog in Pakistan kan blijven. Dat deze broer veilig is omdat hij nog jong is (18 jaar) en het huis nooit verlaat (zie gehoor CGVS, p. 18) kan bezwaarlijk overtuigen indien de familie inderdaad gevisieerd wordt en de belagers er niet voor terugdeinzen een huis aan te vallen (gehoorverslag CGVS, p. 13). Verzoeker laat na in zijn verzoekschrift in te gaan op bovenstaande vaststellingen zodat deze

overeind blijven. In zijn e-mail beweert verzoeker thans dat zijn familie naar Rabwa zou verhuisd zijn, doch deze loutere laattijdige bewering blijft zonder nadere toelichting.

4.3. De door hem neergelegde stukken vermogen evenmin een ander licht te werpen op wat voorafgaat. De neergelegde kopie van zijn identiteitskaart en van de identiteitskaart van zijn vader toont hun respectievelijke identiteit aan, dewelke niet ter discussie staat. De neergelegde brief van de president van de ahmadi gemeenschap in Brussel en de briefjes over verzoekers bijdragen aan de gemeenschap in Pakistan en België tonen aan dat verzoeker ahmadi is, maar geven niets weer over verzoekers persoonlijke problemen. De neergelegde schooldocumenten, documenten van verzoekers werkgever, *domicile certificate*, CV en geboorteakte worden niet in twijfel getrokken maar kunnen wat voorafgaat niet ombuigen. Verzoeker verwijst tevens naar het aan zijn verzoekschrift gevoegde stuk 9 ontvangen van zijn ouders, met name *“een van de dreigbrieven waarvan verzoekende partij gewag maakte tijdens haar gehoor bij de DVZ/CGVS, maar geen effectief bewijs kon voorleggen”*. Dit document zou volgens verzoeker duidelijk aantonen dat hij wel degelijk persoonlijk wordt gevisieerd in Pakistan. Er kan echter niet worden ingezien hoe dit stuk verzoeker kan aanbelangen nu het gericht is aan N. M., zoon van M. A. J. en uit de tekst blijkt dat het een herhaalde bedreiging is terwijl verzoeker dit nooit heeft beweerd. Bovendien dateert dit stuk van 6 augustus 2011, dus van vóór zijn vertrek. Dit stuk wordt niet enkel laattijdig neergelegd maar wordt bovendien niet nuttig toegelicht.

4.3.1. Verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift naar de *“alom gekende officiële rapporten”* die de onderdrukking en vervolging van religieuze minderheden in Pakistan zouden bevestigen, met name *‘Minority Rights Group International – State of the World’s Minorities and Indigenous Peoples 2012 – Pakistan’*. Daarnaast stelt hij tevens dat *“Ook de ‘International Federation for Human Rights’ de regering [beschuldigt] ‘te weinig te doen’ om de religieuze minderheden te beschermen”* en verwijst hij naar het aan zijn verzoekschrift gevoegde document *‘International Federation for Human Rights – Pakistan: Government must do more to protect minorities 2011’*. Verzoeker verwijst tevens naar enkele artikelen, tevens aan het verzoekschrift gevoegd, *“die specifiek verwijzen naar de vervolging van ahmadi’s in Faisalabad, haar geboortedorp”*, met name een pamflet, rapport van BBC, drie First Information Reports en twee krantenartikels. Volgens verzoeker bewijst dit dat *“de algemene incidenten in Faisalabad betrekking hebben op onschuldige ahmadi burgers”*. Ter terechtzitting legt verzoeker een vertaling neer van deze *“artikelen die specifiek verwijzen naar de vervolging van ahmadi’s in Faisalabad”*, met name het pamflet, het rapport van BBC, de drie First Information Reports en de twee krantenartikels.

Via aangetekend schrijven wordt de Raad op 2 april 2013 bijkomende algemene informatie toegestuurd. Het betreft een e-mail opgesteld door verzoeker, waarin hij verzoekt om een ahmadi tolk ter terechtzitting en zijn asielmotieven nogmaals herhaalt. Voorts verwijst verzoeker naar zijn lidmaatschap van de ahmadi gemeenschap, naar de FIRs *“registered against people living in Faisalabad related to Pakistan Penal Code 298-C”*, naar pamfletten aangaande de bestraffing van ahmadi’s die werden verspreid in Faisalabad, naar opnieuw dezelfde artikels aangaande aanvallen op ahmadi’s in Faisalabad.

Stukken 5, 6 en 7/ eerste FIR hebben geen betrekking op verzoeker maar betreffen een moord op een ahmadi, stuk 7/ tweede FIR is een klacht tegen 150 ahmadi’s uit een dorp die “georganiseerd en in onderling overleg” religieuze inscripties aanbrachten aan hun huizen, stuk 7/ derde FIR betreft een klacht ingediend door een ahmadi die met zijn zoon werd aangevallen op straat. Ook deze FIR’s zijn toegevoegd als voorbeeld van de situatie van de ahmadi.

4.3.2. De Raad ontkent niet dat de situatie van de ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd (zie ook informatie toegevoegd aan de nota van de verwerende partij). Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de ahmadi. De hoedanigheid van ahmadi is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis. Ook uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.4. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

5. Nopens de subsidiaire bescherming

5.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. In de mate dat verzoeker verwijst naar zijn asielrelaas en de feiten aan de basis van dit relaas niet geloofwaardig werden bevonden, zijn er derhalve geen “zwaarwegende gronden” om aan te nemen dat verzoekende partij op grond van deze feiten “een reëel risico zou lopen”, “de doodstraf of executie” of “foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst” zou ondergaan in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

5.2. De Raad stelt tenslotte vast dat de verwerende partij erkent dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Gezien de omvang van dit gebied en de complexiteit van het geweld kan de impact van dit conflict verschillen. Verzoeker verwijst naar de willekeurige aanslagen en het geweld in Faisalabad. Echter uit de informatie toegevoegd aan het administratieve dossier en verzoekers aangebrachte informatie kan niet blijken dat in de provincie Punjab een situatie heerst die beantwoordt aan artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Integendeel volgens deze informatie is het in de Punjab merkelijk rustiger dan in de overige gebieden van het noordwesten van Pakistan. De commissaris-generaal kon dan ook terecht stellen dat de situatie in die regio verzoekers terugkeer naar Pakistan niet in de weg zou staan.

5.3. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

6. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift de vernietiging van de bestreden beslissing vraagt, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, §1, 2° van de Vreemdelingenwet. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. Het ontbreekt de Raad immers niet aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming.

7. Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf juli tweeduizend dertien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,
mevr. K. DECLERCK,
mevr. A. VAN ISACKER,

voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,
rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M.-C. GOETHALS